

případu. V souzeném případě nelze však ani s tohoto hlediska uznati, že v kruzích zákaznických bude článek chápán a vykládán tak, že směřuje právě proti žalujícímu společenstvu a že se právě jeho týká jeho pozastavený obsah. V Praze, kde článek vyšel, působí přece mnoho družstevních podniků a nelze zajisté uznati, že by na základě pozastaveného článku bylo lze s hlediska §§ 10 a 15, odst. 2, zákona proti nekalé soutěži přiznati žalobní právo kterémukoli spotřebnímu družstvu působícímu v Praze nebo kdekoli jinde v republice.

Čís. 16782.

Soukromí zaměstnanci (zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Pro zaměstnance, jenž pokračuje se zaměstnavatelovým vědomím v pracovním poměru umluveném na zkoušku po uplynutí ujednané zkušební doby, není důležitým důvodem předčasného vystoupení z poměru pracovního (§ 33 č. 2 uved. zák.), že zaměstnavatel nespínil převzatý závazek uzavřít se zaměstnancem po uplynutí zkušební doby definitivní pracovní smlouvu.

(Rozh. ze dne 4. března 1938, Rv II 1089/37.)

Žalobce, který byl u žalovaného zaměstnán od 19. ledna 1937 jako dílovedoucí, a to původně na 14denní zkoušku a jenž dne 8. dubna 1937 předčasně vystoupil ze služeb žalovaného, se na žalovaném zaměstnavateli domáhá zaplacení 4.375 Kč s přísl. z důvodu náhrady platu za výpovědní lhůtu. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu.

D ů v o d y:

V dovolání jde pouze o to, zda byl žalobce oprávněn předčasně zrušiti pracovní poměr proto, že se žalovaný po smluvené zkušební době čtrnáctidenní zdráhal uzavřít s ním definitivní pracovní smlouvu. Mylně má odvolací soud za to (§ 503 č. 4 c. ř. s.), že vyhýbal-li se žalovaný a nevyhověl-li žádosti žalobcově jemu opětovně přednesené, aby definitivní smlouva byla uzavřena, a dal-li dokonce dne 31. března 1937 žalobci jasně najevo, že s ním nehodlá sjednati definitivní smlouvu, porušil podstatné ustanovení smlouvy obsahující závazek, že po uplynutí zkušební doby čtrnáctidenní uzavře se žalobcem definitivní smlouvu pracovní (§ 33 č. 2 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Odvolací soud přehlédl, že byla-li zkušební doba jednou ujednána, nesmí býti prodloužena (§ 30, odst. 2, dotč. zák.) a že tím, že zaměstnanec pokračuje po uplynutí doby zkušební v pracovním poměru se zaměstnavatelovým vědomím, přechází pracovní poměr na zkoušku smluvený v pracovní poměr na neurčitý čas (§ 30, odst. 4, téhož zák.).

V souzené věci nižší soudy zjistily, že žalovaný přijal žalobce jako dílovedoucího a že byla ujednána čtrnáctidenní doba zkušební, že žalobce nastoupil službu dne 19. ledna 1937, že k založení definitivní smlouvy mezi smluvci sice nedošlo, že však žalobce i po uplynutí zkušební doby zůstal nadále v služebním poměru až do 8. dubna 1937, kdy vystoupil bez předchozí výpovědi. Nastal tu tedy již podle zákona poměr ujednaný na neurčitý čas a žalobce byv již pod ochranou zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., nemohl se cítiti dotčený tím, že žalovaný se zdráhal uzavřít s ním novou smlouvu, ježto všechny výhody obyčejné smlouvy z poměru soukromého zaměstnance mu již zaručil sám zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. Pokud žalobce teprve v dovolací odpovědi uplatňuje, že byla definitivní smlouvou míněna smlouva zaručující jeho trvalou existenci jako vedoucího továrny, totiž smlouva dlouhodobá a výhodnější než byla smlouva prozatímní a než jsou ustanovení zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., jde o nedovolené novoty, k nimž nelze přihlížeti (§ 34, odst. 4, zákona č. 131/1931 Sb. z. a n.).

Čís. 16783.

Jestliže věřitel, který vedl exekuci vnucenou dražbou nemovitosti podle rozsudku vydaného v odpůřcím sporu, neuplatnil již v exekučním řízení neúčinnost služebnosti bytu vymíněné pro dlužníka a vložené do pozemkové knihy, nemůže se později domáhati ani sám, ani jeho universální nástupce neúčinnosti zřízení oné služebnosti, kterou podle pravoplatných dražebních podmínek jako vydražitel převzal bez započtení na nejvyšší podání.

(Rozh. ze dne 8. března 1938, Rv I 3373/37.)

Trhovou smlouvou ze dne 13. srpna 1932 prodal a odevzdal žalovaný Bedřich B. dům č. p. 222 v H. V. svým dvěma synům Oskar a Josefu B. a zároveň si vymínil v uvedeném domě doživotní bezplatnou služebnost bytu, která byla též vložena do pozemkové knihy na dotčené nemovitosti. Poté bylo na odpůřčí žalobu Anny B-ové pravoplatně uznáno rozsudkem krajského soudu v J. ze dne 30. dubna 1934, Ck Ia 454/33, že uvedená trhová smlouva jest vůči Anně B. neúčinná. Podle řečeného rozsudku vedla Anna B. exekuci vnucenou dražbou dotčeného domu a sama jako vydražitelka dražené nemovitosti nabyla, převzavši podle schválených dražebních podmínek shora uvedenou služebnost bytu bez započtení na nejvyšší podání. Tvrdíc, že prohlášení neúčinnosti trhové smlouvy mělo v zápětí i neúčinnost služebnosti bytu, o niž jde, a že se jen nedopatřením právního zástupce při sepisování dražebních podmínek stalo, že do nich nebylo pojmuto ustanovení, že ona služebnost zanikla a že vydražitelem nemusí býti převzata, že tudíž služebnost ta netrvá vůči ní po právu, domáhá se žalobkyně Františka F. jako